

MODRÝ KRYSTAL - POVÍDKA Z BUDOUCNOSTI

Posralo se to docela nedávno, ale i kdyby se tady neobjevili oni, tak by to nedopadlo dobře. Rádi byste určitě věděli, co se to posralo a taky bych vám měl něco povědět o tom TO a taky něco o sobě. Podívejte, netrpím žádným mesiášským komplexem a ještě donedávna mi byla celá budoucnost lidstva ukradená, ale ještě než se objevili oni a dodnes vlastně nikdo neví jak a především odkud,. Můj kolega Hugo na to má několik svých teorií, s nimiž vás možná na konci svých deníkových záznamů seznámím. Jo, píše se deník, deníček, či spíše památníček, protože memoáry jsou dobrý tak akorát pro nějaký filmový hvězdy či pornohvězdy, ale ani to porno už od jistý doby nestojí za nic. Po pravdě od jistý doby se mi zdálo, že to všechno stojí za hovno. Vzpomínám si, jak jsme se s Hugem asi před rokem bavili v naší kanceláři o těch implantátech. Bylo to v Bostnu nedaleko od Lincoln street. Provozoval jsem tam v jedný boční ulici Kapitána Morgana soukromou detektivní kancelář a Hugo byl moje holka pro všechno. Já se jmenuji Brent, kapitán Brent a svého času jsem pracoval jako policajt a musím říci, že jsem nebyl špatný policajt, ale ono se vždycky musí někde něco posrat a tak jsem se kvůli jistým rozbrojům ve sboru ocitl na dlažbě a dostal jsem tak příležitost se trochu zamyslet nad svým podělaným životem a taky na to, abych si tu a tam zašel do Bostonský národní knihovny. Já vím, že jsem vám chtěl říci něco o implantátech a o nich, ale nejdříve vám přeci musím vyličit jak jsem se seznámil s Hugem, kterému taky se Soňou říkáme Hugon. Tak a teď se tady objevila ještě Soňa, ale nemějte obavy, o něm vám také něco povím. Soňa je vážně kost, nekecám. Takovou ženskou můžete potkat buď v nějakém exluzivním potáči anebo v nějakém komiksu, ale pochybuji, že byste takovou sexbombu mohli potkat právě v Bostonské národní knihovně, kde jsem ji potkal já a kde jsem pochopitelně potkal také Huga, který byl pravým opakem Soni. Malý, kulatý a navíc oplešatělý chlapík, kterého navíc nedávno propustili z psychiatrické léčebny, kam se dostal možná úplným nedopatřením, ale určitě mu ten pobyt mezi bláznů trochu prospěl. Hugo byl původně historikem matematiky, který si časem začal vytvářet jakési vlastní matematické světy a jakési vlastní paralelní historie, což by bylo v pořádku, pokud by se do nich takříkajíc doslova nepřestěhoval, takže musel zákonitě ve svém okolí působit poněkud zmatečně a pochopitelně v něm musel vytvářet různá nedorozumění. Takže jsem si jednoho krásného dne, kdy už jsem měl v kapse licenci soukromého detektiva, ale prozatím žádný případ, řekl, že bych si mohl zjistit něco více o tom Boskovičovi, který mne přivedl až k výpůjčnímu pultu té knihovny, kde mi Soňa s milým úsměvem sdělila, že si před chvílí vypůjčil tam ten plešatý pán a mávla svoji nádhernou rukou směrem do čítárny, protože, jak dodala, Boskoviče půjčují pouze ke studijním účelům. V duchu jsem se podívil, co tady dělá takový kus a patrně jsem na ni civěl déle než vyžadovalo zdvořilost, takže se mne slušně zeptala, jestli mám ještě nějaké další přání. To jsem sice měl, ale sotva jsem sji mohl říci jaké, takže jsem se obrátil a s mírnými potížemi díky svému rozkroku jsem napochodoval k Hugonovi, s nímž jsem se vlastně seznámil díky Boskovičovi, se kterým bych vás měl také seznámit a potom už bychom se taky mohli konečně pobavit o těch implantátech, o nich a o tom, jak se to

všechno posralo, ačkoli podělaný už to bylo předtím, což bylo vidět na každém kroku a také v té knihovně, kde se mezi regály pohybovali plechoví Robotci, kteří tam vykonávali všelijaké knihovnické práce a takových strojků a stroječků jste mohli potkat poslední dobou všude. Říkalo se tomu robotizace a dospělo to tak daleko, že začali vznikat ty implantáty. No a jednou, asi před rokem, kdo si to má přesně pamatovat, vždyť to znáte, člověk pomalu nepamatuje, co dělal před týdnem, pokud mu zrovna neumřela prababička anebo mu právě neamputovali hlavu, jsme asi s Hugonem neměli do čeho píchnout, takže jsme si četli nějaké noviny, když tu Hugon vykřikl jako blázen.

„Už je to tady!“ Nezbylo mi než se ho zeptat cože už je tady a Hugo mi beze slov podal týdeník Nová mysl a zachmuřeně pravil ať si to přečtu. Přečetl jsem si tedy zajímavou reportáž o tom, že se vědcům z Vědeckého ústavu konkrétní bioniky podařilo implantovat vědomí jistého Wernera Schmidtkeho do jakéhosi digitálního substrátu. Když jsem si dočetl tu zprávu, zeptal jsem se Hugona, co si o tom všem myslí a ten mi řekl, že podle něj je to v řiti a teprve na moji výzvu jestli by mohl být konkrétnější se nadechl a podal mi poněkud širší výklad svého názoru. „Toho podělaného zmetka Schmidtkeho ti snad nemusím představovat. Prachů má jak nasráno a jistě taky víš, že ten odporný dědek ovládá většinu významných robotických firem. Není sám, ale patří mezi nejdůležitější hráče a teď si ten egoistický zmrď nechal implantovat svůj přestárlý mozek do nějaké umělé matrice umístěné v nějakém dokonalém umělém těle, takže tady může strašit klidně stovky let zatímco my obyčejní blbci budeme už dávno pod drnem.“

Namítul jsem mu, že tímto způsobem by se k vytoužené nesmrtelnosti mohlo přiblížit celé lidstvo, ale Hugo mi ve své odpovědi rovnou vynadal do naivních hlupáků, blbců a idiotů.

„To jsi, Brente, vážně tak naivní, že si myslíš, že někdo bude používat tak drahou technologii kvůli nějakým chudákům. Ne kamaráde, takhle to nebude, to si piš. Nejdříve jsem si myslel, že nás oddělají ty nádherné nové stroje, kterými se ve stále větší míře obklopujeme. Vždyť se jenom porozhlédni kolem. Všude narazíš na nějaké stroje a roboty, takže jsem si říkal, že je to pouze otázka času, kdy nás všechny pošlou do prdele a musím podotknout, že zaslouženě, neboť jako vždy i rozvoj robotiky doprovázel značný chaos, takže si můžeš dnes klidně v nějakém bordelu omrdat robota a ani ti to nepřijde nějak divný. Vždyť Soňa“...tady jsem ho zarazil.

„Hele, Hugone, máš pradvu, že to s těmi roboty stojí za hovno, ale o Soňu se mi neotírej, jasný?“

Hugo přikývnul, že je mu to jasný - TAK TO BY BYLY TY IMPLANTÁTY... Za ten rok se stala spousta věcí. Dokonce jsme společně s Hugonem a Soňou vyřešili několik případů a pochopitelně jsme mezi tím také vedli několik zajímavých rozhovorů, kterých se tu a tam účastnila Soňa a musím říci, že jsme se dost často bavili o tom Boskovičovi. Někoho by taky mohlo napadnout proč právě o něm, o nějakém pomalu 400 let mrtvém jezuitovi a především - co má společného nějaký bývalý policajt s geniálním matematikem? V podstatě nic, snad jen to, že jsem měl už od mládí rád záhady a vždycky mě bavilo si o nich

číst. Různí ti mimozemšťané a ztracené poklady a ponorky či letadla či rakety a taky ty záhady spojené s vesmírem a časem a prostorem a právě tím prostorem a časem se ten vykutálený Boskovič zajímal, ale nechme prozatím Boskoviče Boskovičem, protože se chci zmínit o jednom záhadném zmizení, které se provalilo díky kuriozním okolnostem ,o nichž jsme se s Hugem dozvěli opět z Nové mysli. Mimo jiné je docela zajímavé, že pokud by si člověk nečetl noviny či nesledoval ty různé zpravodajské kanály, mohl by si ve většině případů myslet, že se ve světě vlastně vůbec nic zajímavého neděje. Myslím, že to bylo tak dva tři měsíce před tím, než se objevili oni, když jsem si asi úplnou náhodou přečetl ten článek s názvem Tragický konec jednoho experimentu, v němž se mimo jiné líčil průběh jedné tiskové konference, na které také vystoupil implantovaný Werner Smidtke a autor článku nešetřil chválou při popisu jeho nového dokonalého těla připomínajícího Michelangelova Krista z Posledního soudu... Zde jsem jenom zakroutil hlavou nad nezvyklým srovnáním nějakého vydřiducha právě s Kristem. Jenomže nic není úplně dokonalé, tedy snad kromě vesmíru jako celku. V průběhu konference se do soustrojí nového imlantanta vloudila chybička, která způsobila, že se Werner Smidtke před očima novinářů doslova roztekl před očima, což byl určitě chytrý záměr, jak se k celé věci o něco později vyjádřil Hugon.

„Podle mne se jim tam neroztekl žádný Schmidtke, ale jenom nějaký nastrčený robot.“ pravil poté, co se vrátil z knihovny, kde mi kopíroval autobiografické údaje o jednom slavném pornoherci, kterého jeho manželka podezírala z nevěry, takže jsme se poslední dobou zabývali sledováním Johna Millese, což bylo občas i docela zábavné počínání. Mimo jiné, ty údaje si mohl Hugon opatřit i méně pracným způsobem, ale on byl už zkrátka takový, že nejraději pracoval v počítačovém centru Bostonské knihovny.“

„No, je to sice zajímavá hypotéza, Hugone, ale proč by to dělal?“

„To prozatím nejsem schopen plně posoudit, ale určitě by nebylo od věci si na toho Smidtkeho založit spis. Určitě to bude zajímavější práce, než tady to lítání kolem toho blba...“ ,jímž bezpochyby myslel Johna Millese. Takže jsme se dohodli se Soňou, že by se nám zaměřila na shánění informací o tom rozteklém implantátu, čehož se ujala s nelíčeným nadšením, neboť si chtěla vyřídit s prozatím rozteklým Schmidtke své účty. Ted' už to snad mohu říci - Soňa byla totiž také implantát a to jeden z prvních úspěšných, který byl nasazen jaksi inkognito do běžného provozu, ale o tom bych se musel rozepsat šířeji a také se o tom ještě rozepíši, protože momentálně mám víc volného času než by mi bylo milé, ale nebudu předbíhat sled událostí, které nabraly opravdu svižný spád poté, co se tady na zemi, kde jinde?, objevili (a to doslova zničehonic) ONI. Nebudu chodit kolem horké kaše a napínat vaši rozjitřenou obrazotvornost- posralo by se tak jako tak. Bud' by nás převálcovali naši vlastní roboti anebo bychom se proměnili v nějaké nesmrtelné implantáty, ale nakonec to dopadlo všechno trochu jinak a musím říci, že jejich příchod byl dokonale překvapivý. Představte si, že se vám ve vašem obyváku zničehonic vynoří ze vzduchu mimozemšťan. Je na vás jakého si jej představíte. Můžete si ho představit jako nějakého zeleného idiota s hranatou hlavou anebo jako nějakou chobotnici

s několika tykadly. Naši návštěvníci byli prostě dokonalí - doslova nádherní a ztělesňovali dokonalé lidstvo v dokonalých formách. Dodnes nezapomenu na jejich krásné oči a jejich ladné pohyby. Byli nám tedy nesmírně podobní, ale jako dokonalý předobraz a najednou byli všude a velice hladce převzali řízení toho bordelu, kterému soukromě s Hugonem říkáme Svět a vše začalo fungovat jako na drátkách a dokonce ani příliš nezasahovali do našich lidských záležitostí - až na pár maličkostí - tu a tam někdo zmizel a nedá se říci, že by takových nečekaných zmizení bylo zrovna málo - nejhrůznější na nich byla jejich naprostá neočekávanost. Takhle mi před očima zmizeli Hugon se Soňou a to také byla poslední kapka, kterou přetekl pohár mé trpělivosti.

CESTA TAM A ZPĚT

Počáteční úvahy jak dále přerůstají v poněkud rozsáhlejší prostoročasový traktát Boskovičovy rady. Samozřejmě, že jsem vůbec netušil co mám dělat, abych získal Soňu a Hugona zpět, takže jsem se snažil dělat dál svoji práci, ale i to šlo od deseti k pěti. Jo přišel jsem také i o tu zakázku s Johnem Millesem, protože ten nám také jednoho krásného dne za nevysvětlitelných okolností někam zmizel. Tu a tam jsem si četl v Bostonské národní knihovně Boskoviče. Ten ještě nezmizel, stejně jako ještě nezmizela ta knihovna. Tam jsem tedy hodiny a hodiny vysedával u rozsvícené lampičky, jejíž světelný kužel pro mne vytvářel takovou světelnou jeskyni, kam jsem se chodil ukrýt před tím podivným světem tam venku a mnoho hodin jsem tam propřemýšlel nad Boskovičovými úvahami o energii a hmotě, ale nechci vás tady otravovat únavnými rozumy o tom, zda má vůbec smysl hovořit o nekonečně velké potenciální energii... Jo, to jsem se jednou zadumal nad tím, kolik energie vlastně bylo na počátku našeho vesmíru - a podle mne se jednalo vyloženě o energii potenciální. Taky jsem si teď vzpomněl na jednu Boskovičovu větu, že svět je svým způsobem plocha, projekční plocha všech možných jevů, pro nás všech možných jevů a pod ní a nad ní mohou být další, prozatím neviditelné hlubiny, z nichž si můžeme, pokud máme štěstí a pokud nás to vůbec napadne vynášet na tu původní plochu, které říkáme svět, další a další jevy. Zvláštní, ale vůbec mi to nepomohlo utiřit smutek pro Soňu a Hugona, ale ta projekční plocha mi připomněla způsob jakým se tady objevili oni - jako by vystoupili ze vzduchu či jako by prostoupili nějakou stěnou. A někde tam za tou stěnou je možná Soňa i Hugon – možná, ale vůbec mne nenapadlo jak bych tou stěnou, ale opačným směrem, mohl prostoupit já a tak jsem si řekl, že bych se na to přeci mohl jít někoho zeptat a nepochybuji, vážený čtenáři, že bys patrně dospěl ke stejnému závěru, ale stejně jako já bys musel dojít k otázce - koho se jít zeptat? Koho? Boskoviče sotva a pouliční robotický čistič bot by mi asi také sotva mohl poradit a ptát se svého osobního počítače nemělo cenu, ačkoli by mohl klidně přeložit moji otázku třeba do korejštiny či mongolštiny anebo třeba také do češtiny.

No a jednoho deštivého rána jsem na to nad ranní kávou při ranní cigaretě kápnul. Jo... přátelé, mnohdy máme ta zdánlivě nejsložitější řešení přímo před očima. Myslím, že to byl Leibnitz nebo právě Boskovič, asi Leibnitz, který kdysi

napsal, že příroda nám ráda ukazuje ta nejhlubší tajemství v tom nejzjevnějším provedení, takže tím připomíná rozvernou krasavici. Takže jsem se navlékl do své neprůstřelné kombinézy a do podpažního pouzdra si zastrčil svou starou osmatřicítku, ačkoli jsem si tam mohl také zastrčit paprskomet. Ale řekl jsem si, že v tomto případě mi můj Universal 38 poslouží ze všech mých zbraní nejlépe. Dal jsem si ještě jednu kávu a jednu cigaretu, protože to také mohl být poslední den mého života a potom jsem ve svém vznášedle odletěl do města, abych tam navštívil centrálu našich krásných návštěvníků. Kdo jiný by měl vědět jak to prolínání jevovými plochami funguje. Když se sem jednou tak náhle propasírovali, jistě budou znát způsob, jak se odtud odpalírovat, ačkoli to mohlo být také tak, že se sem dostali jaksi omylem a že ta náhlá mizení lidí kolem byla jakýmsi vedlejším nezamýšleným důsledkem jejich příchodu. Nikdy jsem v tom mrakodrapu, kdysi sídle jedné veliké pojišťovny, nebyl a představoval jsem ve svém rozhrkaném vznášedle různé varianty mého příchodu do štábu našich krásných návštěvníků a tím pádem se mi vybavovaly také různé odchody, které byly vesměs dramatičtějšího rázu. Ten příchod byl vlastně jednoduchý. Mohly se na něm pouze měnit některé nedůležité maličkosti týkající se mého úvodního proslovu. Takže jsem několikrát v duchu napochodoval s osmatřicítkou v ruce do vstupní haly mrakodrapu AMSICO a prvnímu krasavci jsem řekl, můžeš mě kamaráde odvést k šéfovi a takto jsem tam napochodoval vícekrát. Měnily se pouze má oslovení. Takže jsem prvního krasavce oslovil přítelíčku a také vážený a také frajere. Nepomyslel jsem ovšem vůbec na to, že první krasavec, na kterého bych natrefil by nebyl krasavec, ale krasavice, což se také ve skutečnosti stalo. Ty moje odchody většinou končily střelbou a v jednom z nich jsem si rozstřílel jednu skleněnou stěnu v nějakém vyšším patře, kterou jsem také vyskočil za stálé střelby zpět a po tvrdém dopadu do vznášedla jsem zmizel. Jak už jsem se zmínil, ten krasavec byl krasavicí a vtip byl v tom, že mě prostě ignorovala a plavně prošla k výtahu, takže jsem šel za ní, byla asi o hlavu vyšší a společně s ní si vyjel do čtyřicátého patra. Snažil jsem se s ní ve výtahu konverzovat, ale vůbec mi nevěnovala pozornost. Vůbec. Zkrátka se těma svými nádhernými bleděmodrýma očima koukala skrze mne a nezměnila by na tom patrně nic ani moje ostře nabitá osmatřicítku, kterou jsem nechal ve svém podpažním pouzdra, protože na krásnou ženu bych ji snad nedokázal nikdy vytáhnout, ačkoli moje společnice ve výtahu přeci nebyla žádnou ženou a už vůbec ne žádným člověkem. Takže jsem se s ní při vystupování rozloučil zdvořilým nashledanou a ona mi kupodivu pokynula hlavou. Byl jsem ve čtyřicátém patře nějakého podělaného mrakodrapu plného nádherných vetřelců a nikdo se tam se mnou nechtěl bavit. Prostě mne vůbec nebrali na vědomí, ačkoli přeci museli dobře vědět o mé přítomnosti. Takže jsem tam nakonec chodil po místnostech a prohlížel si jejich různé artefakty a sledoval je při práci a musím říci, že podle našich měřítek v tom velikém baráku nikdo nepracoval. Buď tam je tak chodili anebo seděli či někam zírali a to bylo vše - na mou duši a právě tito estéti si dokázali podrobit celé lidstvo. FAJN, ŘEKL JSEM SI V DUCHU - nechcete se tady se mnou bavit, tak to tady alespoň celé vyhodím do vzduchu. Řekl jsem si, že bych si ten barák mohl prohlídnout trochu podrobněji,

abych si zjistil, kam bych měl uložit nálože. Navštívil jsem několik pater, ale pořád jsem nebyl spokojený, takže jsem si řekl, že sjeďu dolů do vstupní haly, kde jsem zahlédl automat na kávu, abych si tam dal jedno kafe a cigaretu a promyslel si další postup. Automat kupodivu fungoval a kupodivu ani nikoho neobtěžoval kouř z mé cigarety. Pokuřoval jsem a rozhlížel se po hale. Kolem proplouvali návštěvníci a byl na ně skutečně pěkný pohled a nejhezčí na nich byly oči. Že budou mimozemšťané vypadat právě takhle by mne v mém mládí asi sotva napadlo. Čekal bych všechno možné, deset hlav a žraločí zuby, ale nikdy tak krásné, ale nesmírně vzdálené a chladné bytosti. Uprostřed haly stála jakási fontána s umělým vodopádem. Voda z ní již netryskala, zato jsem v bývalé nádrži z bílého mramoru zahlédl tři nádherné krystaly - dva průhledné a jeden modrý. Nebyly ani příliš velké a všimnul jsem si jich jenom proto, že byly položeny na jakési umělé skalce. Pěkné, pěkné, říkal jsem si v duchu a také jsem si řekl, že bych si odtud mohl odnést něco na památku, takže jsem přišel k fontáně a pokusil jsem si ten modrý krystal vzít. Šlo to snadno a navíc nebyl větší než tenisák - a najednou to všechno zmizelo, jo, zmizelo - i s mrakodrapem Amsico a fontánou a také mnou - je vám asi jasné, že jsem se musel někde objevit, jinak bych o tom všem nemohl podat zprávu, ale vysvětlení si ponechám na příští díl.

ČASOVÁ SMYČKA-OPRÁTKA

Hugo nevypadal vůbec nadšeně, když jsem ho zase potkal. Vznášel se nad kavárenským stolkem a snažil se mi něco říci, ale nic, vůbec nic jsem neslyšel. Jeho pohybuující se a špulící rty nevyklučující zvuk dodávaly mému příteli vzezření akvariální ryby. Pokusil jsem se k němu proplout vzduchem, ale brzy jsem toho nechal, protože jsem se prostě nemohl hnout z místa. Stál jsem vedle toho stolku a vedle velikého okna, z něhož byl výhled na jakýsi kopec s rozhlednou a očividně jsme se s Hugem nacházeli v nějakém větším městě, ale na nějaké bližší postřehy jsem neměl čas. Možná naše zatuhlost souvisela s tím modrým krystalem, který jsem stále držel v ruce. Trochu se mi motala hlava, kterou jsem nemohl pohnout, takže jsem se musel stále dívat před sebe, kde jsem viděl nějaké dva postarší pány zabrané do patrně podnětného rozhovoru, z něhož jsem vyrozuměl, že nemluví anglicky, ale podle častého opakování pane Mrázku a pane Součku jsem pochopil, že ten mladší v koženém saku bude pan Souček a ten druhý v podivném pánském obleku bude Mrázek a také jsem se pokusil odečíst něco z Hugonových rtů a musím přiznat, že mi patrně několikrát řekl idiote, což se mě trochu dotklo, neboť jsem se ho přeci ještě před chvílí pokoušel zachránit a nemohl jsem přeci vůbec tušit, co je ten modrý kámen zač. Pokusil jsem se tedy ještě jednou proniknout k rozčilenému Hugovi, ale nešlo to. Prostě to nešlo a já si připadal jako bych byl zalitý ve skle. Náhle mi došlo, že tady v té starodávné kavárně nevidím Soňu a to mne poněkud zneklidnilo, ale řekl jsem si, že třeba bude někde za mnou a že bych ji mohl vidět, kdybych mohl otočit tu svoji pobolívající hlavu a tak mne napadlo, že by ji, díky své poloze mohl vidět Hugo. Vznášel se proti mně a tak by ji přece mohl zahlédnout, takže jsem také několikrát jaksi naprázdno pronesl němé Soňa a když jsem její jméno

pronesl snad podvacáté, tak Hugovi konečně došlo, co mu chci říci. Začal cosi říkat, ale Mrázek se Součkem si zapálili doutníky, takže mi jejich kouřová clona ztížila domluvu, ale nakonec jsem si z Hugových rtů odečetl nevím. Řekl jsem do prdele a z pohybů Hugových úst jsem vyčetl prdel - takže asi říkal, že je to v prdeli a to jsme se zase jednou shodli a skutečně ta situace vypadala beznadějně. Byli jsem oba zalití v nějakých prostorových bublinách a patrně jsme se ke všemu ocitli někde v minulosti, protože takovou kavárnu jsem jaktěživ neviděl a patrně jsme byli pro okolí neviditelní, takže jsem byl nucen sledovat toho Součka, jak si patrně při odchodu na záchod úplně v klidu prošel nikoli Hugem, ale mnou, ačkoli Hugem již prošlo také několik lidí včetně číšníka nesoucího několik zákusků, ale tohle to bylo vlastně téměř v pořádku. Koneckonců jsem již zažil i horší věci a při vzpomínce na gulony jsem se otřásl hrůzou, ale ještě větší hrůzou mne naplnilo to, čeho jsem si díky svému náhlému překvapení nejdříve vůbec nepovšimnul. Konec konců nahý porno herec John Mills visel téměř u stropu a patrně jsem ho nějaký čas pokládal za kýčovitý kus místní výzdoby, ale bohužel to musel být on a v tomto případě, jsem byl docela rád za tu bariéru, která nás tak šťastně oddělovala. Mills ovšem Hugo nemohl vidět, takže jsem několikrát pronesl Mills a Hugo nakonec řekl prdel - takže asi opět cosi jako, že to je v prdeli a skutečně mi to tak již začalo připadat. Vlastně jsem vám ještě neprozradil to největší překvapení, jímž pochopitelně nebyl ten vykulený nahý Mills pod stropem a sám jsem to musel pěkně dlouho vydýchat, neboť ta nemá akvarijní rybka jménem Hugo, na kterou jsem musel zírat, protože jsem se zkrátka nemohl vůbec hnout, totiž nevypadala jako Hugo a dokonce ani jako nějaká pestrobarevná rybka, nýbrž jako nějaký superhrdina z kresleného seriálu a to nepřeháním, protože takovou muskulaturu obemknutou v tomto případě naprosto nepochopitelně zelenou kombinézou bych si snad ani nedokázal představit. Ani pořádně nevím podle čeho jsem v té vysoké hoře svalů rozpoznal Huga. Snad to byly ty oči, snad mi to prozradilo to němé mumlání jeho nepřirozeně pravidelných rtů. Ale také moje pravá ruka vystrčená dopředu zavdávala plodné podněty k rozmanitým úvahám, neboť to očividně nemohly být mé prsty. Ne takové dlouhé prsty jsem přeci nikdy neměl a sotva bych si navlékl zelenou rukavici tak otřesného odstínu. Času k úvahám jsem měl dost a když kavárnu opustili poslední hosté a Hugo přede mnou se proměnil v mohutný tmavý stín, začal jsem se úplně nesmyslně zabývat tím, o čem tak mohli před několika hodinami hovořit ti dva postarší pánové. Tak o čempak si asi povídali pan Mrázek s panem Součkem? Jakmile jsem si položil tuto nesmírně hloubavou otázku, která mi v žádném případě nemohla vysvětlit moji zabetonovanou pozici a situaci, pocítil jsem jako bych se napojil na ještě jeden, úplně neznámý vnitřní hlas, který mi sdělil, že v češtině je Mrázek zdobnělinou Mrazu a Souček zdobnělinou suku, takže v tomto jazyku nejsou úplně neobvyklá slovní spojení –to je ale mrázek anebo podívejme na ten souček, ačkoli nejsou příliš často používána. Dále jsem se dozvěděl, že podle všech známek se jejich rozhovor mohl s největší pravděpodobností odehrát v Praze a to patrně někdy koncem dvacátého století či na začátku století dvacátého prvního, ale že je naprosto vyloučeno vzhledem k daným okolnostem,

aby se odehrál někdy později, což pro mne a Huga znamenalo, že jsme se museli posunout v čase, což bylo vzhledem k různým časovým paradoxům spojeným s cestováním v čase naprosto vyloučeno, ale o tom mi již žádný chytrý a poněkud monotónní hlas nic zajímavého nesdělil. Vůbec netuším jak mne vůbec mohla napadnout taková blbost rozebírat jakýsi kavárenský rozhovor vedený lidmi, kteří mi museli být díky té ohromné propasti času, úplně nepochopitelní, ale přesto jsem ten rozhovor začal rozebírat ze všech možných stránek a napadlo mne, že by třeba mohl probíhat následovně - zubař Josef Souček si poté, co opustil svoji ordinaci v nedaleké ulici řekl, že by si mohl na chvíli zajít do nedaleké kavárny u řeky. Zubař Souček nebyl ledajaký zubař Souček, nýbrž to zároveň byl spisovatel Souček, který se již mnoho let zabýval vedle parodontózy a jiných stomatologických úkazů také řešením různých záhad a napsal také několik knih, v nichž se zabýval nejenom podivnými stavbami v různých epochách jako například egyptskými pyramidami či monumentálními chrámy Inků, ale také podivnými zmizeními, k nimž čas od času docházelo a dochází. Jednou z jeho myšlenek bylo, že z vesmíru přeci nemůže jen tak něco beze stopy zmizet a natož nevysvětlitelně zmizet, ale nalézal v historii lidstva nejednu indicii, že k takovým zmizením docházelo a on si zkrátka nedal pokoj a snažil se je vysvětlit. Ale dnes byl nějak unaven a cítil se vyčerpaně a tak si řekl, že by mu jedna dvojka červeného nemohla uškodit, takže usedl ve své oblíbené kavárně, kde bylo nějak neobvykle plno, takže se nebylo čemu divit, že ho vyrušil zdvořilý mužský hlas.

„Dobrý den. Mohu si přisednout?“ a po zdvořilém Součkově souhlasu si také meteorolog Mrázek přisedl, ale kdo ví, zda to ve skutečnosti byl opravdu nějaký meteorolog a závěr jejich krátkého rozhovoru spíše vypovídá, že to žádný meteorolog nebyl. Takže nám stále a provždy bude strašit v hlavě, kdo to tedy vlastně ten Mrázek byl a nebyl jsem to ve svém tuhém rozpoložení sto zjistit. Každopádně se jejich rozhovor mohl vydat mnoha směry, ale mě se neustále na mysl vtíraly dva, které bych pracovně označil jako Koho se zeptat? a Správné dveře. Možná se začínáte podívat nejenom přiblížení mé situace a možná vás také napadlo, jak je vůbec možné, že se nějaký soukromý detektiv zabývá takovými záležitostmi, ale ujišťuji vás, že jsem se v té podivné kavárně ocitl nedobrovolně a navíc můžete být rádi, že jsem se při své předlouhé noční vigíli nezabýval duševními pochody takového Millese a bylo by vlastně docela zajímavé vědět o čem u toho stropu vlastně přemýšlel, ale nebyl mi později schopen říci, co se mu tehdy honilo hlavou, ačkoli jinak nám toho napovídal více než dost a nemějte obavu, že snad o jeho postřehy přijdete. Naopak je mám pro vás mám nachystány jako sladkou pomstu.

Koho se zeptat?

Přístupů k vyličení nějakého rozhovoru může být opravdu mnoho a jeden z nich může vypadat tak, že se jeho líčením nemusíte vůbec zabývat, protože budete věnovat pozornost všem možným podružnostem jej doprovázejícím, ale tato verze pro mne není příliš schůdná, neboť na sledování podružností jsem neměl příliš pomyslení a také nesmíme zapomínat na moji strnulost. Mohl bych si sice ledacos vymyslet, ale nemám důvod vás tak nehorázně trápit. Dalším způsobem

může být podání, které by se vyhýbalo přímé řeči a které by nás ušetřilo nejedné podružnosti,. Nesmíme zapomínat, že při některých rozhovorech je právě mnohá podružnost tou podružností nejdůležitější. Také bychom mohli učinit několik poznámek o obecné povaze všech možných rozhovorů a myslím si, že jedním z jejich nejcharakterističtějších rysů je jejich průběh v čase, vždy mají nějaký začátek a také nějaký konec a kupodivu právě o začátcích a koncích si také povídal zubař Souček s meteorologem Mrázkem.

„Víte co, pane Mrázku, na takovou větu jako třeba: Existuje obzor všech obzorů je vlastně snadná odpověď. Tou je, že takový obzor přeci ex definitione nemůže existovat, protože přeci za každým obzorem musíte přeci očekávat další obzor a stejně tak tomu asi bude s hranicí všech hranic. Vždyť hranice přeci vždy něco ohraničuje a tím pádem také odděluje, takže jakápak hranice všech hranic a totéž přeci můžete říci o počátku všech počátků. Vím, že nejsem příliš originální, ale pochopil jsem, že jste také trochu filosof a tak jsem se osmělil svést naši řeč k poněkud beznadějným úvahám. A víte, co mne zaujalo? To, jak jste před chvílí říkal, že si myslíte, že vlastně žádný počátek není a to z jednoduchých logických důvodů. Avšak víte jak to s tou logikou vlastně je. Jakmile vás začnou bolet zuby, jde celá logika k čertu a zajímalo by mne jakou logiku může mít třeba tropický hurikán?“

„Nu, pane Součku, řeknu vám to jednoduše. Složitou. S tím počátkem je to pochopitelně také složité. Jen si prosím pěkně položte otázku, kde máte svůj počátek vy a myslím si, že bychom se skutečně k žádnému nedobrali. Anebo, kdy začal náš rozhovor a kdy skončí a jak dlouho trval? A především. Odehrál se vůbec? Vždyť oba přeci musíme jednou zemřít a copak bude s tímto rozhovorem? Bude skutečně jednou provždy ztracen? Pokud ano, potom zmizí a může vůbec něco zmizet? Koho bychom se na to mohli zeptat pane Součku?“

„Pane Mrázku o to se snažím již desítky let. Táži se všude a stále nenalézám správné odpovědi.“

V tu chvíli se pan Mrázek omluvil, že si musí odskočit a také si odskočil. Ovšem k velkému překvapení pana Součka nadobro. Dokonce si později zjišťoval v Meteorologickém ústavu, zda tam pracuje jistý Mrázek a samozřejmě se mu dostalo odpovědi, že nikoli.

DVEŘE

Víte co pane Součku, pravil meteorolog Mrázek, za celý svůj dlouhý život jsem již prošel mnoha dveřmi a také mnoha různými místnostmi až jsem se tomu přestal divit, ale jistě uznáte, že takové dveře a taková místnost nejsou samy o sobě nezajímavé třeba jakožto symboly. Vždy přeci očekáváme, že dveřmi bude nějaký prostor a to buď vnitřní či vnější, ale je vůbec něco takového jako vně a uvnitř? Přistupuji ke dveřím, mačkám kliku, která povoluje a dveře se pomalu otevírají. Mohou při tom třeba vrzat a za nimi mne může čekat tmavá místnost a hle už tu máme začátek hororu, ale největší horor přece nespočívá v tom, co je za dveřmi, ale v tom, že to otevírání zabralo nějaký čas stejně jako mi jej zabralo mé současné povídání. Umřeme a co bude se všemi těmi dveřmi, které jsme kdy otevřeli a se všemi situacemi, do nichž jsme jimi vstoupili? Napadla

mne jedna obzvláště humorná scénka z Nového zákona. Kristus vstal z mrtvých a učedníci rokují v nějaké hospodě a hle skrze zavřené dveře prostoupil jejich učitel. Není to zajímavé, pane Součku? Ale to nás odvádí daleko od otevřených a zavřených dveří. Co když tady někde máme jedny obzvláště privilegované dveře, kterými můžeme vstoupit, ale kterými se již nelze vrátit zpět?“

„Ale takové dveře mohou být samozřejmě kdekoli a mohli by to být třeba také dveře od zdejší pánské toalety a máte to podobné jako s tím někým, koho byste se mohl zeptat a který by vám skutečně odpověděl. Tímto člověkem může být vlastně také kdokoli, je-li to ovšem vůbec člověk a kupodivu bych jím mohl být i já sám. Když už jste se namáhal s humorným příkladem, dám si tedy také tu práci a jeden vám uvedu. Máte pravdu. Za celý život člověk projde spoustou dveří a nikdy pořádně neví, jsou-li to ty právě, ačkoli právě u těch dveří od toalet většinou taková pochybnost snad ani nemůže nikdy vyvstat. Ty by měly patřit vždy mezi ty právě, ale do světa a ze světa se přeci zásadně žádnými dveřmi nevstupuje a ani nevystupuje, ačkoli nic člověku nebrání, aby takové dveře nehledal, pochopitelně pouze v obrazném slova smyslu. Řekl bych, že v tom nejobecnějším možném smyslu tady žádné takové dveře nejsou. Není kam vystoupit a není kam vstoupit. Ovšemže čas, čas nám tady trochu rozhazuje koncept. Víte přece, že čas je iluze?“

„Tak jsme se pane Součku trochu zasmáli. Jen nevím nevím, jestli by se tomu tvrzení, že čas je iluze zasmály naše matky. To víte, z jejich hlediska to zas tak iluzorní není a ...“

„Vím kam tím míříte, pane Mrázku. K rozporu mezi tělesností a netělesností, o němž jste se již zmínil ve své novozákonní ukázce. Nu s tím vážně nic nenaděláme a sám dobře vím, co dokážou s člověkem udělat takové zuby a to dokonce s filosoficky naladěným člověkem a skutečně se mi snad ještě nestalo, že bych si v ordinaci s nějakým pacientem povídal třeba o iluzornosti času a tím pádem také bolesti, neboť ta jako každý jev pro nás probíhá v čase a dveře do přítomnosti jsou nám jakožto bídným tělesným tvorům naprosto uzavřeny. Mám obavu, že úplně stejně na tom budou i bytosti duchovní. Nelze vše prožívat jaksi naráz a najednou, právě tak jako nelze myslet aktuální počátek čehokoli - takzvané čisté NYNÍ - které ke svému objasnění v lidské mysli potřebuje zatraceně hodně času.“

Pan Souček přitakal panu Mrázkovi a s mírnými rozpaky mu sdělil, že si musí odskočit a oba se pousmáli, neboť jim tanul v myslích příklad s privilegovanými dveřmi. Po dvaceti minutách čekání ovšem ztuhl usměv pana Mrázka v posmrtnou masku, neboť pan Souček se stále nevracel z toalety a tudíž se rozhodl zjistit jestli se mu tam nepříhodila nějaká nemilá nevolnost. Kupodivu se k opuštěnému stolku a nezaplaceným účtům k veliké nelibosti obsluhujícího personálu nevrátil ani jeden z hostů.

Co bych dal zato, najít nějaké dveře, které by mne vyvedly ven z této kavárny. Především by mne zajímalo, co se stalo ze Soňou, ale byl jsem tam připoutaný a přilepený a nedalo se s tím nic dělat. Dokonce jsem si vůbec nebyl jistý jestli mám nějaké zuby a nějaké tělo, ale ta cizí ruka v zelené rukavici asi ke mně patřila, ačkoli jsem si nemohl pohledem ověřit zda přechází v rameno. Pociťoval

jsem pouze svoje myšlenky a vzpomínky a ty se mi náhle začaly vynořovat jedna za druhou a také se začaly všelijak prolínat a měl jsem pocit jako bych si vzpomínal na budoucnost a najednou jsem tam zahlédl cosi naprosto šíleného. Vzpomínky na neuplynulý čas.

Zahlédl jsem toho totiž daleko více než bych si býval přál, ale alespoň jsem zjistil, že Soňa se vznáší několik metrů za mými mohutnými rameny. Taková jsem nikdy neměl, ale musím říci, že to tomu velikému chlapovi docela slušelo, i když ta zelená přiléhavá kombinéza nebyla právě nejvhodnějším oděním do společnosti, protože ty partie z rozkroku byly opravdu pěkně vyrýsované. U Soni naopak její nezvykle ušlý obleček velice pěkně zdůrazňoval její vyvinuté poprsí, ačkoli nechápu proč si zvolila právě stříbrnou podprsenku a stříbrné kozačky nad kolena, ale u ženských se mnohdy nemá smysl ptát proč. Určitě by vás zajímalo, jak jsem se vysvobodil ze svého zajetí a musím vám rovnou říci, že jsem se nevysvobodil, ale spíše jaksi zakulatil. Jako by se moje mysl a moje oči proměnily v kulovou plochu obemykající kavárenský stůl včetně pana Mrázka a pana Součka, kteří o tom neměli ani ponětí, a pronikající také povrchem Hugova těla, takže jsem najednou vnímal celou scénu jaksi ze všech stran a dokonce také jako Hugo a bohužel také jako John Mills, takže první co jsem udělal, když se nám odtud nakonec nikoli vlastním přičiněním podařilo zmizet, bylo, že jsem tomu tupci dal několik facek, protože jeho postřehy o Soně mě vážně naštvaly. Takže jsem mu po té nakládačce sdělil, že svého ptáka si může strkat třeba do kanálu, ale na Soninu prdel at' už raději zapomene a at' je rád, že jsem mu ho rovnou neufiknul a na Millsovi bylo vidět, že si vzal moje slova k srdci. Celou tu dobu, kdy jsem se proměnil v jakousi myslící a vnímající kouli a to vnímající obousměrně a také zajímavým způsobem časově, což se vám ještě pokusím nějak vysvětlit, jsem musel vnímat také ty Millsovy „myšlenky“ a vzpomínky a do té doby jsem netušil jak ubohé mohou někdy myšlenky a vzpomínky být a pochopitelně, že jsem celou situaci také mohl vnímat Hugovýmá očima, aniž by jeden z nich vůbec tušil, že tomu tak je a vůbec mne nepřekvapilo, že Hugo se snažil naše poněkud nezvyklé postavení vysvětlit teoreticky, takže vedle Millesových důvtipností jsem se musel zabývat také Hugovými úvahami a navíc jsem viděl Mrázka se Součkem jaksi cele ze všech stran, takže také zesponu a svrchu a pochopitelně ke mně ještě navíc dolétaly Soniny myšlenky, která mimo jiné dumala kam jsem se asi ztratil, ačkoli mi celý ten čas zírala na záda, o nichž bych si ovšem ani já nepomyslel, že by snad mohla patřit mně a samozřejmě, že jsem si to s ní později vyříkal, protože její pozorování toho rozložitého pána v zelené kombinéze, či spíše pánů, neboť Hugo ji měl na sobě přeci také, nebyla zrovna nejnevinější. Ale neměl jsem příliš času věnovat se nějakým sexuálním fantaziím, neboť děj, který jsem doposud sledoval a to jaksi ze všech stran se jakýmsi podivným způsobem přenesl přímo na plochu mého kulovitého já, takže jsem s ním takřikajíc splynul, ačkoli jsem si stále dokázal udržet jakýsi odstup a náhle jsem zjistil, že mé já se skládá ze ohromného množství soustředných kulových ploch, na nichž se rozprostírají a odehrávají různé děje či přímo dějiny a že jsem schopen proplouvat všemi svými sférami za plného vědomí všech dějů na nich se odehrávajících a to v různých

časech. Najednou ale bylo skoro vše opět pryč a já se ocitnul v nějaké knihovně a věděl jsem zcela přesně, že je to knihovna pražského Klementina a že ti dva pánové pode mnou jsou zubař Souček a meteorolog Mrázek a tentokrát jsem jim velice dobře rozuměl, ačkoli jsem pro ně byl neviditelný a připadlo mi to skutečně zvláštní, neboť duchové přece nemají ušní bubínky a zvukové vlnění jimi prochází jako jakékoli jiné materiální záležitosti - asi jsem si to celé vymyslel, ale ne, ne. Já jsem je tam viděl, ale patrně jsem si opět pouze domyslel obsah jejich rozhovoru, ani vidět jsem je přece nemohl, vždyť světlo je přeci také...at' už je to jakkoli vedli ti pánové protentokrát velice zajímavý rozhovor, který jsem si prostě musel zapsat a který bych si pro svoje pozdější potřeby mohl označit třeba jako Rozhovor o všem, ale bavit se o všem je přeci jenom převelice neurčité a měl bych vám ještě před tím, než se do toho pustíme, protože to bude sakra jízda, něco vysvětlit. Především by vás možná zajímalo odkud a kdy píše tyto záznamy? Jediné, co vím přesně, že je píše pro Wenera Smidtkeho, který si od jisté doby ovšem říká Dr.NO, jehož jsem momentálním nedobrovolným hostem. Pokud vám připadá můj způsob podání událostí poněkud nespojitý, mohu vám pouze připomenout jinou nespojitost, nespojitost některých životních situací, v nichž se zkrátka najednou jakoby skokem ocitneme, ale upozorňuji vás, že mé podání neříká nic o spojitém či nespojitém charakteru samotného světa nebo onoho všeho, o němž v pražském Klementinu vedli zajímavou rozpravu právě zubař Souček s meteorologem Mrázkem, kteří byli rozprostřeni po kouli mého vědomí včetně celého Klementina vnímaného jako skutečný celek, který se při popisu musí rozvinout do neúplné časové posloupnosti dílčích částí vyplňujících postupně se rozvíjející pomyslný svitek mého z principu neúplného záznamu nejenom jednoho nedokončeného rozhovoru, který mezi sebou vedli zubař Souček a meteorolog Mrázek v malém bufé hned naproti šatně klementinské knihovny. Na stolečku mezi nimi ležely dva šálky s tureckou kávou a dvě skleničky s minerální vodou, ale také rozevřená kniha věnovaná životu a dílu matematika Boskoviče, který „byl mimo jiné, pane Mrázku také jezuitou, takže tato kniha se ocitla jistě opět jednou na správném místě.“

„Nezbývá mi než s vámi souhlasit, pane Součku, ale skutečně by mne zájímaly vaše pohnutky pro váš řekl bych až obsedantní zájem právě o tohoto téměř neznámého učence? Čímž jsem samozřejmě nechtěl ani omylem nějak poukázat na přímou úměru mezi neznámostí a bezvýznamností.“

„Je to vlastně velice jednoduché. Jak jistě víte, zabývám se již dlouhá léta různými nevysvětlitelnými záhadami a při studiu různé záhadologické literatury jsem nejednou narazil právě na Boskoviče. Začal jsem se tedy o tohoto muže blíže zajímat a dokonce jsem kvůli němu navštívil i matematický ústav, kde mi před lety jistý doktor Navrátil, který se mimo jiné zabýval i historií matematiky, laskavě poskytl několik méně známých prací o tomto muži a řekl mi, že podle jeho mínění předběhl ve svých výzkumech svoji dobu přinejmenším o stovky let a z jeho poněkud odbornějšího výkladu jsem vyrozuměl, že Boskovič udělal několik zajímavých průlomů do běžných pojetí prostoru a času a za což v mnohém vděčil své teologické průpravě. Dále jsem pochopil, že se snažil

rozpracovat pojem všeho a různé ty vágní postřehy jako, že vše souvisí se vším na skutečně matematických základech, přičemž si vypracoval svoji zvláštní terminologii a jazyk.“

„Promiňte mi pane Součku, že vám skáči do řeči, ale vzpomněl jsem si na Borgese a jeho povídku Alef, kterou jistě znáte a pokud mne paměť neklame tak právě v tom alefu se hlavnímu hrdinovi někde na nějakém sklepním schodišti zrcadlilo vše a mně pořád nešlo do hlavy jak by bylo možné, aby omezená lidská mysl byla schopna takový alef skutečně celý prohlédnout a myslím si, že všechny úvahy na toto téma budu vždy jaksi neúplné.“

„S tím by se samozřejmě dalo souhlasit a myslím si, že hrdina oné povídky by se musel s tím alefem doslova ztotožnit a doslova se jím stát. Jako vnější pozorovatel by přeci vždy viděl jen nějaké jeho části, pokud vůbec a možná by se mu pouze zdálo, že ho na to schodišti trápí nějaká oční vada, ale budiž, i kdyby se jím stal, tím alefem, tak by mu posléze musely vyvstat značné problémy při pokusu o záznam svých zážitků a to i v případě, že by byl nesmrtelný. Vytvářel by nějaký nikdy nekončící svitek. Jsou tací, kteří věří, že nějaký takový pomyslný svitek, na němž je zaznamenáno opravdu vše, existuje, ale určitě se takový exemplář nemůže vyskytovat v našem fyzikálním světě. O tom jsem, pane Mrázku skálopevně přesvědčen.“

A sotva pan Souček dopověděl větu, začaly se s mým pomyslným svítkem i s koulí mého podivně zakulaceného vědomí dít neobyčejné věci, protože se jaksi stočil do kružnice nemalého obvodu a začal se samovolně rozvíjet do popsání válce spirálovitou větou, kterou jsem si za svého letu jeho středem neměl náladu číst a myslím si, že také Hugo se spíše věnoval zpytování svědomí než luštění nějaké nekonečné věty. Už to začínalo vypadat, že jsme se snad skutečně ocitli v jakémsi nekonečném válci, ale nemohl jsem si své postřehy s Hugem rozumně vyměnit, neboť podrážky jeho bot jsem měl přímo nad hlavou. Najednou se před námi začal rychle zvětšovat kruh žlutého světla, na nějž jsme dopadli jako do trampolíny, takže jsme chvíli létali nahoru a dolů jako blázní. Letíc zařval jsem na Huga - „Kde je Soňa?“ a Hugo padající dolů zařval, že neví a pak jsme zkrátka prohučeli žlutou trampolínou a ocitli se na nevlídné zrcadlovitě lesklé pláni. Stačil jsem ještě zahlédnout mizející žlutou vysoko nad mojí hlavou, ale náhle byla pryč a já s vytřeštěnými očima sledoval jak na mne s roztaženými rukama a nohama padá Soňa, která zakončila svůj pád elegantním parakotoulem. Bohužel hned za ní dopadl na Huga John Mills, který Hugovi pomohl na nohy, a pronesl zbytečnou řečnickou otázku. „Co tady dělají, Brente ty sochy“? Nebylo co odpovědět. Každopádně všude kolem nás až k obzoru stála spousta soch. Byly prostě všude a nestály na podstavcích a byly nádherné. Opravdu krásné, ideální postavy žen a mužů s doslova živými zářícíma očima a bylo mi jasné s kým máme tu čest. Přesně tak přeci vypadali naši záhadní návštěvníci, což pochopitelně nešlo ani mým společníkům. Hugo poznamenal, že jsme se patrně ocitli v nějakém mimozemšťanském lapidáriu. Pokrčil jsem rameny a společně jsme vykročili, abychom si prohlédli nejbližší, shodou okolností, ženskou sochu. Chodili jsem okolo ní a obdivně zírali na její ladné křivky. Mills se nechal slyšet, že by si dal říci a Soňa mu za to málem nakopla

koule. Nutno poznamenat, že jsme při svém pádu přišli o svá svalnatá těla. Jediná Soňa vypadala opravdu k světu a její stříbřitá kombinéza ji vážně slušela.

Hugo náhle vykřikl: „Vždyť ono to žije“ a hned se rozeběhnul, ale brzy se zastavil, protože tady přeci neměl kam utéci. Ty sochy byly všude kolem nás. Když přešel první šok, nastal čas k posouzení situace, která nevypadala nikterak dobře, neboť naši dokonalí přátelé se přeci mohli kdykoli rozpohybovat, ale byl to kupodivu právě Mills, který přišel na to, že něco takového nám nehrozí. T „Tihle se, vážení, nepohnou z místa. Jen se podívejte na ty jejich postoje a na to vzájemně rozmístění. No něco o tom vím, protože jsem nedělal jenom do porna, ale také do módy a věřte mi, že to není jen tak najít správnou polohu a správnou pózu. Musí to dobře vypadat a dá to práci. Tihle se tady pracně naaranžovali a jen tak s nimi něco nepohne, i když je mi divný jak asi serou a dělají jiný takový ty nezbytný věci?“

No nevyjadřoval se zrovna jako krasoduch, ale něco na tom bylo a tak jsme se mezi těmi krasavci a krasavicemi začali procházet a porovnávat jejich pozice a postoje a měl ten Mills pravdu, že jejich vzájemné postavení působilo velice vyváženě.

(pokračování Modrého Krystalu)

Takže vážení přátelé, jak jistě chápete, situace nevypadala nejlépe, ačkoli se toho zas tolik nedělo a pravdu povědic jsme jedinými zdroji neklidu na té zrcadlové pláni pokryté těmi podivnými sochami vlastně pouze my. Vzal jsem si stranou Soňu, abych se s ní poradil a náš krátký rozhovor byl neustále vyrušován Millsovými výkřiky jako, že tohleto snad ani nemůže být pravda a že by se už chtěl vrátit domů, protože tam má nasmlouváno několik natáčení a že se nejvíce těší na tu parodii, dodávám že pornografickou parodii, filmu Roboti mezi námi, který patřil mezi filmovou klasiku natočenou nejméně před sto lety. V duchu jsem si letmo řekl, že z našeho hlediska tady máme zrcadle. To tu také klidně mohlo být před miliardou let. Mimo jiné, Roboti mezi námi se odehrávali v jakési velmi vzdálené budoucnosti, v níž již nežili lidé, ale pouhé stroje, ačkoli tohleto právě nebylo úplně jisté a hlavní hrdina filmu, docela sympatický android Ward, se snaží zjistit zda je doměnka o tom, že kdysi žili nějakí lidé správná.

Zaslechl jsem ještě Huga jak se Mills ptal „Cos tam měl hrát, Millsi?“ Jeho odpověď jsem už přeslechl, protože Soňa řekla „odpadkový koš“, a pokračovala ve své otázce, „Takže ty si myslíš, že tady vůbec nejsme a že se stále nalézáš jako nějaká vědomá koule někde v minulosti?“

„Já už se, Soňo, raději nic nedomnívám, ale mám pocit jako by se mi v hlavě prolínalo několik mých životů najednou, ale v naprosto rozličných dobách. Jako bych mohl najednou být kdekoli a kupříkladu nyní zcela zřetelně vidím, jak se ten Mrázek zvedá od toho kavárenského stolku, aby si odskočil na záchod.. Ty víš, jak ses sem dostala? Na co se pamatuješ? Víš vůbec o tom, že jste mi s Hugem zmizeli přímo před očima z naší kanceláře? Právě jsem ti ukazoval fotky

tamtoho imbecila, poukázal jsem směrem k Millsovi, který právě společně s Hugem zaujatě prohlížel zadek jedné ze zatuhlých mimozemšťanek. Soňa zakroutila udiveně hlavou a smutně hlesla, že ne.

„Je to hrůza, Brente, ale ne. Otevřela jsem oči v tom papírovém tubusu nebo co to vlastně bylo a přímo pod sebou jsem zahlédla jakýsi žlutý otvor a potom už jsem jenom hučela a letěla tím sříbrným světlem až sem.“

Stáli jsme vedle jednoho nádherného atleta, který byl v mírném předklonu, takže měl mírně oválnou hlavu v úrovni mých očí, které se náhle střetly s jeho bleděmodrým pohledem, který se vlnil jakýmsi hlubokým vnitřním životem a ten pohled, neskutečně vzdálený a přitom tak blízký mne úplně pohltit a já jsem náhle letěl vnitřkem svého svitku podél spirálovitě zatočené nekonečné věty, která musela obsahovat i následující rozhovor odehrávající se v bufé Klementinské knihovny v neurčitěm bezčasí mezi zubařem Součkem a meteorologem Mrázkem a zdálo se mi, že jsem se vynořil v nějakém sklepe z jakéhosi zářícího bodu, který nemohl nebýt alefem z Borgesovy povídky a vystoupal jsem po schodech do vstupní haly jakéhosi postaršího měšťanského domu a ocítl se na rušné městské křižovatce a foukal silný, ale chladný jarní vítr, ženoucí po chodníku staré noviny. Při cestě na tramvaj jsem málem šlápl do psího exkrementu, ale nakonec jsem šťastně vystoupil u Klementina a po několika krocích jsem doputoval k tomu správnému stolku, u něhož seděli ti dva rozumbradové. Ne neviděli mne a já se pouze podívoval, co mám proboha společného právě s nimi a co mám společného s tímto vzdáleným časem a s jejich rozhovory, kterým bych přece neměl vůbec rozumět. Tupě jsem tam seděl a nebyl si jist jestli se ten rozhovor neodehrává někde jinde, třeba tam v té jiné kavárně a útržkovitě ke mně doléhaly klidné řeči přisedících, až nakonec několikrát pronesené slovo DOKONALOST upoutalo moji unavenou pozornost. Stále jsem přemýšlel co se stalo se Soňou a Hugem a dokonce mne trápil i Millsovo zmizení. Z vesmíru se přece nemůže nic jen tak vypařit. „To odporuje všem známým přírodním zákonům, které nemusí být úplně dokonalé.“ - dopověděl zubař Souček a meteorolog Mrázek se tomu pousmál a s pozdviženým obočím se Součka zeptal jestli může existovat dokonalost jaksi sama o sobě, nebo-li jak by řekl Kant an sich. Začátek Součkovy odpovědi jsem nepostřehl, protože jsem se vyloženě rozčílil, že tady musím poslouchat nějaké dva dědky bavící se o jakémisi Kantovi, o němž jsem v životě nikdy nic neslyšel. Co je mi po těch jejich řečech, po nějaké dokonalosti an sich. Spíše by mne zajímalo, kam zmizela Soňa a taky ten podělaný Werner Smidtke. Najednou mne zkrátka napadlo, že s tím vším má ten chlap určitě nějaké dočinění. Určitě... dokonalost sama o sobě, samozřejmě, nějak být může, ale bude pro nás pane Mrázku navždy nedostupná. Dokonalost je řekněme určitá konstrukce lidského ducha, je-li něco dokonalé či nikoli, je vždy pouze jakýmsi naším soudem o té či oné věci či vztahu. Copak to asi znamená dokonalý člověk, či dokonalá lidská společnost? Je náš vesmír dokonalý již od nepaměti či se teprve dokonalým stane? A co třeba přírodní zákony? Jsou dokonalé? Nemohly by být třeba ještě o něco dokonalejší.“ S hrůzou jsem si uvědomil, že ta nekonečná věta, kolem níž jsem letěl a jejíž součástí jsem se stal, by také mohla být

dokonalou nepravdivou větou. Kdo se to tady zpovídá a o jakou pravdu tady nejde? Dobře si uvědomuji, dobře, že jsem na jakési zrcadlové pláni pokryté těmi divnými sochami zanechal svoje přátele, ale ano taky toho Millse, kterého bych si za jiných okolností nikdy nepustil přes práh a tady se ti dva baví o dokonalém člověku a dokonalé budoucnosti, ale měl bych je poslouchat. Třeba mi přece jenom ty řeči k něčemu budou.

„Samozřejmě, že svět kolem nás hodnotíme prizmatem našeho rozumu milý pane Součku a to ještě není zdaleka vše, neboť i v rámci tohoto všeobecného lidského rozumu, což je pouze abstrakce sestávající se s různých Mrázků a Součků, však si rozumíme, byste mohl narazit na mnoho různých pojetí dokonalosti a navíc nemusíme být přeci ve vesmíru sami a mimozemské pojetí dokonalosti se může dokonale rozcházet z našimi všelijakými pojetími. Jistě bychom se mohli pokusit, jen tak čistě pro zábavu, vymezit alespoň některé charakteristiky dokonalosti z hlediska čistého rozumu, který může jistou nedokonalost spatřovat již v samotné skutečnosti lidské pomíjivosti, neboť z čistě osobního hlediska se veškeré vaše pozemské usilování vždy promění v marnou snahu a to pomalu ve všech ohledech, neboť vše co jste kdy učinil se z hlediska této pomíjivosti ztratí a pomyšlení na nějaké stopy vašich činů v budoucnosti vás nakonec sotva utěší a potěší. Máme my lidé různá přání a různé touhy. Někteří třeba touží po dokonalém poznání, které ovšem smrtelnost rovnou anuluje. Takže podle mne každý, kdo touží kupříkladu po dokonalém poznání měl logicky toužit po nesmrtelnosti, ale i ta se může při bližším ohledání proměnit v cosi hrůzostrašného.“

„Zde hodně záleží na pojetí. Podívejte při svých různých záhadologických zkoumáních jsem se pochopitelně obíral i dějinami různých starých civilizací a pochopitelně také tehdejšími náboženskými představami, o nichž nyní máme při veškeré své učenosti stejně pouze velmi přibližnou představu a nesmrtelnost byla vždy něčím velice žádoucím a pochopitelně i křesťanské duše by na ní mohly mít podíl, ale téměř nikde jsem se neseťkal s nějakým opravdu rozumným rozborem tohto pojmu. Samozřejmě, že moje pozornost byla obrácena také do budoucnosti, neboť je docela možné, že některé záhady tady na zemi by se mohly dát vysvětlit zásahem mimozemšťanů a ti pro nás vždy byli nějakým matným předobrazem vyšší a rozvinutější civilizace než je právě ta naše. Pokud i my lidé toužíme po nesmrtelnosti, mohli by po ní toužit i ti mimozemšťané, ale tady si můžeme pomoci spíše fantazií než přísným rozumem, který nám říká, že náš vesmír může také jednoho krásného dne skončit a co potom?

Porozhlédněme se společně pane Mrázku po přítomnosti a blízké budoucnosti a pojd'me se pokusit na základě tohoto porozhlédnutí zjistit jak by třeba mohla vypadat jedna z našich budoucností.“

„Nyní jsem vám asi dopřes neporozuměl, pane Součku. Říkal jste našich budoucností. Cožpak není pouze jedna?“

„A také vlastně nemusí být žádná, jak se jednou v delší úvaze zmínil náš starý dobrý Boskovič, který ovšem nehovořil vlastně přímo o čase ale o dějích, neboť čas jak známo je sympatický pomocný pojem, který může ve své osamocené obecnosti natropit spoustu neplechy, kupříkladu v podobě proslulé časové osy,

tedy přímky táhnoucí se od nevidím do nevidím, z nekonečna do nekonečna a každému soudnému jedinci musí na takovém užitečném, ale zjednodušeném pojetí, připadnout ledacos silně podezřelého a v takovém čase bych nesmrtelnosti nechtěl rozhodně dosáhnout. Koneckonců ani v tomto zjednodušeném pojetí v podstatě nenalézáte žádnou budoucnost ani žádnou minulost, ačkoli se vše napohled tak pěkně odnikud nikam rozvíjí, ale naprosto nesmyslně. Samozřejmě, že rozvoj nějakého světa v čase by takto mohl probíhat, ale sotva v nějakém uvědomělém světě, protože co s nevědomým světem, kde do sebe vše nějak naráží a všelijak se rozvíjí a to dokonce věčně, ale k čemupak je to vlastně dobré? Opět tady sice uplatňuji naše skromné lidské hledisko, ale v tomto ohledu bych se snad shodnul s každým sebeinteligentnějším mimozemšťanem. Víte co, on to byl docela hračka ten Boskovič. Umístil ve své bohaté obrazotvornosti všechny děje tohoto světa na vnitřní plochu koule a tu posléze zvětšil ad absurdum, ale takových kulovitých ploch si můžete představit kolik je vám libo a na každé z nich se může ledacos zajímavého dít a všechny dokonce mohou mít jeden společný střed, do něhož můžete jednoduchou projekcí umístit kterýkoli bod z ketrékoli dějové kuloplochy, takže vlastně jistým způsobem můžete dosáhnout jistého zrcadlení všech možných okamžiků v jednom bodě, takže všechny budoucnosti můžete přímo strčit do kapsy.“ A to mi stačilo. Tuhletu větu bych si mohl číst pořád dál až bych zapoměl, co bylo na jejím začátku, ale tady vlastně žádný začátek není, všechno se prolíná a na začátku mého příběhu nebyl modrý krystal, ale ten zatracený Schmidtke se svou představou dokonalé budoucnosti, o níž měli svoje představy také ti krasavci na pláni, kteří byli ochotni dokonce měnit minulost, aby dosáhli své vytoužené dokonalosti, která patrně spočívala v zasněné kouzelné nesmrtelné nehybnosti neohrožované jinými představami o dokonalém světě, o němž měl Schmidtke patrně poněkud jiné představy, které chtěl uskutečnit prostřednictvím těch svých implantátů. Nikoli svět nerezavějících umělých strojů, ale svět vědomí vtěleného do nesmrtelného stroje, který může mimo jiné měnit svoji podobu, takže SCHMIDTEKEM BY MOHL BÝT KDOKOLI. Soňa nebo Hugo anebo třeba ten přitroublý Mills či dokonce zubař Souček anebo kterákoli z oněch zasněných soch na té zrcadlové pláni, kam bych se měl co nejrychleji navrátit a kterou jsem ale vůbec neopustil. Bleděmodrá hlubina toho pohledu opadla jako přílivová vlna a já jsem opět stál vedle Soni a opět jsem mohl pozorovat Huga s Millsem, kterak si stále s neutuchávajícím zaujetím prohlížejí mlčenlivé a do sebe ponořené mimozemšťany, kteří nebyli ničím jiným než lidmi jakési nesmírně vzdálené budoucnosti, která je také naši minulostí, ačkoli v jiných budoucnostech bychom na podobné pláně nemuseli nikdy narazit. Naklonil jsem se k Soně a pošeptal jsem jí. „Spoléhám na tvůj ženský instint a tvoji důvěru, ale mezi těmi nádherami někde musí stát ten zmrď Schmitke. Neptej se jak jsem na to přišel. Ber to jako fakt. Tato pláň může být vbez konce, ale doufejme, že Werner nestojí až na jejím konci.“ Soňa přikývla, že rozumí a já jsem zavolal na ty dva znalce umění, že bychom měli trochu popojít, takže jsme popošli. Hugo se podívoval, že je tady dýchatelno, „ačkoli jinak je to tu trochu neskutečné.“ „Mně to tady připadá jako v nějaké drogové halucinaci,“ poznamenal Mills

a vypadal jako, že ví o čem mluví. Nešli jsem ani příliš dlouho, když jsem snad díky nějakému šestému smyslu vytáhl svoji osmatřicítku a vystřelil celý zásobník nikoli do toho na koho jsem to původně chtěl vysypat, nýbrž do jedné sochy, která se roztránila na tisíce drobných úlomků, kdežto ta, která to měla původně schytat, projevila na sochu neobyčejnou čilost a navíc po nás začal metat nějaké zelené parsy, takže jsme se ocitli ve spršce ostrých úlomků z roztráštěných snivců. SCHMIDTKE proskočil kruhem žlutého světla, které se objevilo jako na zavolání, takže jsme ho následovali a už jsme letěli jakýmsi trychtýřem a vypadalo na to, že za námi letí také několik těch našťvaných krasavců, takže úplně zatuhlí asi nebyli.

ČTYŘI RŮZNÁ PODÁNÍ O SKUTEČNOSTI, která začala ohromným výbuchem, takže puklou a rozervanou stěnou mého kovového vězení se dovnitř vevalila oblaka dýmu. Potom jsem zaslechl Millse. „Skoč!“ Moc se mi skáket nechtělo, ale z druhé strany se z otevřené mříže valila dvě kovová monstra, takže jsem rychle proběhl puklinou a s roztaženými rukama padal na malou plošinu, na níž jsem zahlédl Millse s Hugem. Dopad mohl být daleko horší, ale na nějaké vysvětlování, kde se tady vzali nebyl čas. **TO PŘIŠEL O NĚCO POZDĚJI** ve společenské místnosti jezuitského kosmického křížníku Svatý IGNÁC, kde jsme seděli všichni společně na kruhové sedačce a já byl nucen na střídačku poslouchat jak se všechno seběhlo poté, co jsem se ztratil v nějaké jiné většvi té rozvětvené trubice, kterou jsme mizeli po útěku ze zrcadlové pláně, abych dospěl až do pasti Wenera Schnidkeho, z níž mne nakonec ti jezuiti vysvobodili. Tedy nejenom oni, ale především mí přátelé, mezi něž musím počítat i toho Millse, který mi jako první podal svoje vysvětlení událostí. Vedle něj seděl Hugo, Soňa seděla zase vedle Huga a já seděl vedle Soni.

„Byl to teda rachot, Brente, to ti teda povím. Vážně kurevský rachot. Na nějaký odbočce tý divný trubice ses nám odporoučel do prdele a celá ta smečka těch krasavců se hnala za námi. Vyprdlo nás to do volného prostoru a vypadalo to, jako bychom vyletěli z nějakého kanálu. Všude tma a najednou kužel světla a provazový žebřík a shůry hlas - lezte nahoru, ale rychle. Tak jsme teda lezli a kolem nás svištěly zelený parsy, který likvidovali naše nasraný pronásledovatele a byli vážně nasraní. Asi jsme jim trochu narušili ten jejich klídek. Nu, stalo se. Šplhali jsme jako o život a ten žebřík končil na boku tady toho podivného křížníku, který zvenčí taky jako křížník vypadá. Jo má to tvar kříže. Nekecám.“

„Tak to teda kecáš, Millsi,“ vložil se do jeho výkladu Hugo, „především ty parsy nebyly zelený, ale modrý a úplně jsi zapomněl, že jsme po tom žebříku nešplhali sami, ale za námi lezlo pár desítek nepěkně nasraných mimozemšťanů anebo co je to zač a jenom díky chladnokrevnosti jednoho z Tovaryšů to celé nedopadlo hůř.“ Mills se ohradil, že ještě neskončil a že to chtěl všechno ještě doplnit, ale Hugo ho již nepustil ke slovu a obrácen čelem, otlučeným a zmodralým, ke mně, pokračoval. „To bys vážně neřekl, jak rázně tihle jezuitští kluci dokáží jednat, když jde do tuhého. Sotva jsme se překulili dovnitř lodi, tak jeden z nich prostě ten žebřík odpojil a bylo vymalováno. Nechali nás chvíli

vydechnout a taky jsme se dali trochu dohromady a potom nás zavedli k šéfovi, jímž není nikdo jiný než samotný generál řádu HUERTA a řeknu ti, že působí jako vážně ostrý chlapík.“

„Tak to máš pravdu Hugo,“ potvrdil pravdivost Hugových slov Mills a dodal.

„Tak ostrý ksicht jsem, Brente, ještě vážně neviděl a z toho chlapa čiší, že se s věcmi příliš nesere a s potížemi se umí vypořádat velmi rychle. Jen se připrav, určitě se s ním potkáš, protože tvému osvobození přikládal velkou váhu.“

Otočil jsem se na Soňu a zeptal jsem se ji, odkud mne to vlastně osvobodili.

Věděl jsem, že jsem padnul do SCHMIDTKEHO pasti, ale vůbec jsem netušil kam mne odvedli a jak dlouho mne drželi pod zámkem. Pamatoval jsem si, že jsem zkrátka vyletěl z té bílé trubice, která snad kdysi byla svítkem a navrch mi vše připadlo stejně jenom jako nějaká blbá fikce, protože jsem měl silný pocit silné zatuhlosti a stále jsem jaksi v pozadí duše slyšel rozmlouvat Mrázka se Součkem, přičemž Souček myslím zrovna pronesl cosi ve smyslu, že minulost je budoucností, ale pohled na toho Grohlohrlra mi připomněl, že i fikce mohou být doslova děsivé a té obludě bylo asi úplně jedno jestli je či není skutečná, protože působila velice přesvědčivě a také její chrčivý rozkaz signalizoval, že tady končí každá legrace. Pokusil jsem se té zrudě proklouznout mezi nohama, ale padl jsem tam rovnou do připravené sítě, takže to poslední, co jsem slyšel, než jsem se probral ve svém kovovém vězení byl šilený chechot té debilní hory masa. To jsem také řekl Soně a Hugo málem omdlel, když mne zaslechl vyslovit toho Grohlohrlra, ačkoli o něm musel slyšet úplně poprvé a také já jsem nemohl hned znát jméno toho pitomce, které mi ovšem o něco později při mém výslechu prozradil samotný Grohlohrlror, držící mne vzhůru nohama za pravou nohu, takže jsem celou scénu viděl poněkud rozmazaně včetně toho mile se usmívajícího Schmidtkeho, který se mne neustále vyptával na ten modrý krystal, který jsem sice stále držel v ruce, ale v úplně jiném čase, což jsem se mu snažil vysvětlit, ale odbýval to jako blbý žert. No, nebyly to právě nepříjemnější chvílky mého života. Soňa mi tedy v krátkosti sdělila, co se tehdy dozvěděli od HUERTY, ale nestačila svůj výklad dokončit, neboť střed naší kruhové místnosti se vyplnil žlutým světelným kuželem, z něhož vystoupil sám Huerta. Musím říci, že Mills při jeho popisu skutečně nepřeháněl, protože tak ostrou a tvrdou tvář jsem snad ještě neviděl a Grohlohrlrorova tlama byla vůči ní tváří madony, s níž měly cosi společného pouze Huertovy oči, které chvíli doslova provrtávaly Soňu. Huerta doprovázený svým elektronickým pobočníkem ETOU 4005, který tak trochu připomínal nějaký starodávný vysavač se nám omluvil za svůj nečekaný příchod, „ale vážnost situace mne donutila přerušit vaše přátelské posezení. Nyní bych bych vás požádal, aby jste mne následovali do naší operační místnosti, kde bych vám něco rád ukázal. Když jsme se zvedali z bílé kruhové pohovky udělalo se Soně nevolno a upadla do bezvědomí. Okamžitě zasáhl ETA 4005, který nás po chvíli uklidnil, že se jedná o pouhé přetížení několika paměťových obvodů, což se u implantátů stává poměrně běžně, zejména u těch starších typů. Poté, co dva roboti Soňu odnesli na ošetřovnu, jsme se odebrali do té mapovny. Po cestě útroby Svatého Ignáce se ke mně přitočil Mills, který se nahlas podivil nad tím, že je Soňa implantát. „Takový kus ženské a implantát?“

To mi nejde do hlavy.”

Poslal jsem ho do prdele. Jo, taky mi nešlo do hlavy, že jsem se dokázal zamilovat právě do ní, ale bylo to tak a nějaký blbý narážky na to, že vlastně není člověk mne vážně sraly. Hugo se ještě stačil Huerty zeptat na ty roboty, kteří byli patrně normální součásti posádky a Huerta ho uklidnil, že jsou to skutečně pouze stroje bez duše. Hugo dodal, že by ho vážně zajímal rozdíl mezi strojem s duší a bez duše a Huerta mu klidně odpověděl, že si s ním o tomto problému rád popovídá, ale za jiných okolností a to jsme již vcházeli do mapovny, kde stálo uprostřed trojrozměrné holografické mapy několik přísně vyhlížejících mužů. Huerta nás představil a tak jsme se seznámili s bývalým generálem mezigalaktického svazu von Hochsteinem a dále s jeho spolupracovníky von Dachsteinem a von Grabsteinem, patrně také bývalými vojáky. Poradu zahájil von Hochstein a byl mi hned sympatický svoji přímou vojenskou řečí, ačkoli jinak působil jako docela nepříjemný týpek.

„O tom, že je Werner Schmidke prvotřídní zmrda v této místnosti snad nikdo nepochybuje.“ Zde se rozhlédl, jako by někoho hledal, ale Huerta ho uklidnil sdělením, že Soňa tady není. Tato zpráva mne vyloženě rozzuřila a vyjel jsem na Huerta, jak to myslí. Huerta mi klidně sdělil, že před sebou máme skutečně nebezpečného muže, který mimo jiné jako první začal implantáty vyrábět sériově a bohužel pro něho díky jeho možnostem není problém získat klidně několik kopií daného implantátu, ačkoli nikdy nebudou po vnitřní stránce úplně identické, což by odporovalo jejich samostatné vůli a bohužel něco takového se přihodilo s vaší Soňou, která mu vlastně docela dobře posloužila jako takový agent v sukních. Ale to se dá ještě napravit. Promiňte mi naše jednání, ale nemohl jsem postupovat jinak.“

Hugo mi podal malé kožené otáčecí křesílko a bez ohledu na můj otřes porada pokračovala, protože situace opravdu nevypadala nejlépe.

„Schmidteke, který si také nechá říkat DR.NO., se rozhodl ovlivňovat budoucnost zásahy do paměťového svítku všeho a využívá k tomu v podstatě nekonečně velikou energii obsaženou v MINULOSTI a v různých paralelních budoucnostech, kde si také hledá své pomocníky. Mistr JOTA nám nedávno poslal zprávu, že ve sektoru NORD, který máme nyní kolem sebe, dochází k mimořádnému hromadění negativních vibrací a není se čemu divit, neboť právě tam si SCHMIDTKE umístil svoje velitelské stanoviště, které plně odpovídá jeho chorobné povaze a jeho uspořádání se úplně vymyká normálnímu chápání, „o čemž se vzápětí pánové sami přesvědčíte a musím říci, že DR.NO Aalias SCHMIDTKE je skutečně vyšinutý“. V pološeru před námi se v operační místnosti vynořil středověký hrad, či spíše jakási chorobná představa takového sídla, protože v onom tak dávném pradávném středověku, o němž se zachovalo několik záznamů pouze v jezuitské knihovně, a to spíše omylem, by nebyly sto asi nikdy postavit. Ty šílené věže ukončené špičatými střechami mohly měřit desítky kilometrů a obvod hradeb vznášejících se volně v prostoru mohl mít klidně sto kilometrů.

„Tento hrad se pochopitelně nevyskytuje v naší skutečnosti, byl do ní pouze přenesen a může se kdykoli ocitnout v absolutním jinde, ale přesto je nadmíru

reálný a právě zde se koná jakési tajuplné shromáždění. Nejsme si vlastně vůbec jisti tím, kdo se ho účastní, ale nemáme sebemenší pochyby o jeho účelu, kterým nemůže být nic jiného než uskutečnění dokonalého světa podle SCHMIDTEKEHO a o jeho představě dokonalosti bych si nedělal iluze. Svět v celku a myslím tím jaksi celý svět v jeho rozvinuté i nerozvinuté celosti je vlastně dokonalý a součástí této dokonalosti je vlastně i Schmidtkeho usilování, ale to ještě neznamená, že bychom s ní museli souhlasit. Bohužel v tomto případě nepřichází v úvahu nějaké destruktivní řešení a to zejména proto, že s ním nesouhlasí mistr JOTA, takže nám nezbyvá, než diverzní akce v srdci nepřátelského území a mistr JOTA nám sdělil, že právě vy tři Brente se tam musíte vydat. Podíval jsem se na vytřeštěného Millse, který se podíval na Huga, jehož vykulené oči spočinuly na mé zpoceně tváři a naše pohledy se posléze potkaly na přísném velitelském obličejí von Hochsteina, který byl zvyklý udílet především rozkazy a všichni tři jsme okamžitě pochopili, že nemáme na vybranou. Podíval jsem se na Huertu, který kývl hlavou a řekl.

„Dobře Brente, slibuji, že vám to nějak zařídím s vaši Soňou a pevně věřím von Hochsteine, že nebudete proti.“

Ten pouze mírně pokýval hlavou a bylo na něm vidět, že z tohoto závazku není právě nadšený.

„Dobře generále HUERTO, ale vy se postaráte, aby to tady tato trojka nepodělala.“

HUGO A Mills SE NĚJAK RYCHLE POSTAVILI ZA mě a bylo mi hned jasné, že to zase bude všechno na mně.

„Podívejte Hochsteine, my přeci víme o tom podělaném hradu úplně kulový a ještě méně toho víme o tom SCHMIDTKOVI a z těch vašich chytrých řečí o nějakých budoucnostech se mi nějak udělalo zle. Takže se prostě jen sbalíme a vezmeme si sebou nějakou tu zubní pastu a několik pláštěnek a konzerv a poletíme na výlet. To je moc krásný, ale nemyslím si, že by ten váš Schmidteke byl úplně blbec, takže počítám s tím, že po vstupu do toho zkurveného sektoru Nord z nás udělá sekanou. Už jsem viděl toho Gohrloha a to mi úplně stačilo a předpokládám, že podobných sympat'áků tam bude víc.“

„Hochstein zrudl vztekem, ale vložil se do toho Huerta.“

„Je to přesně tak jak říkáte, milý BRENTE, můžete mi teď hned říci ne, ale následky si ponese sám. Pokud řeknete ano, stane se, že vás tady s ETOU 4005 hned teď naložíme do mezihvězdného kontejneru a po cestě se seznámíte se vším, co budete potřebovat. Je to strašně jednoduché. ANO nebo NE. Bohužel jsem řekl ano a ti dva za mnou pouze cosi zamrmlali, čemuž se dalo rozumět různě, ale Huerta si to vyložil jako souhlas, takže jsme se za několik hodin ocitli příkurtovaní v sedadlech mezihvězdného kontejneru a ta blikající krabice ETA 4005 nám podávala poučení o situaci a také jsme se něco málo dozvěděli o misru JOTOVI a taky něco o tom univerzálním paměťovém svítku, takže mi začalo svítat jak je možný být zatuhlý v nějaký kavárně v minulosti a poslouchat tam nějakého Mrázka se Součkem a zároveň letět v nějakém pitomém kontejneru kamsi k nějakému strašidelnému hradu ovládaného totálním šilencem. Je to všechno přátelé strašně jednoduché, protože kdyby to nebylo jednoduché, bylo

by to složité a čím je něco složitější, tím větší je šance, že se to posere a vše jako celek se prostě z principu zesrat nemůže. To prostě nejde a tak mi došlo, že smrtelnost a nesmrtelnost a minulost a budoucnost je jenom naše pěkná lidská slova a že ve skutečnosti je to všechno vlastně velice jednoduché, že naše vysvětlení toho všeho to jaksi zamotávají, což se neustále také dělo ETOVI 4005, který nám na moji otázku, jak nejlépe proniknout do hradu odpověděl, že v převlečení, ale že v jakém by raději ponechal na naši úvaze. Řekl jsem mu, že kdybych tušil, že tam bude probíhat nějaký veselý karneval tak bych si jistě pořídil nějakou veselou masku a ETA na řekl, že si tedy myslí, že bude patrně úplně nejlepší, když tam půjdeme sami za sebe, protože něco takového by přeci mohlo napadnout pouze úplně debily a Schmidtke si sice může o jezuitech a Jotovi myslet cokoli, ale za úplně debily je zcela určitě nepokládá, ba právě naopak si jich cení jako převelice chytrých hlav, kterou ovšem ty určitě nejsi, dodal Mills a když jsem se na něho podíval, došlo mi, že má ten ETA vlastně úplnou pravdu a že takové hrdiny by tam určitě nečekali.

„TAKŽE to bychom měli, Eto a teď mi řekni, co tam vlastně máme dělat?“ ETA pravil, že sledovat a naslouchat a reagovat podle okolností... „které se mohou okamžitě posrat“ dodal Hugo a tu náhle promluvil ze záznamu samotný JOTA - či spíše odkudsi zdaleka a jaksi v přímém přenosu, protože přesně navázal na HUGOVU repliku.

„To jste, mistře Hugo, řekl velice přiléhavě a nezbyvá mi než s vámi vřele souhlasit. Ano, stále se něco děje a stále se něco řečeno podle vás posírá a nasírá, ale jde přeci o váš přístup k dějům, jimiž můžete proplout jako divokou řekou aniž byste věděli něco o divoké vodě a divoké řece. Let'te tam sami za sebe a jednejte také sami za sebe a přesně podle vašeho postoje se začnou dít různé věci - zkuste si v duchu říci, že vám přeci není úplně jedno, co tam ten Schmidtke vyvádí - je-li vám to jedno, možná tím lépe... Změňte postoj a změníte svět a může to být docela jízda pánové. To mi věřte - budu tam také a v pravou chvíli se potkáme a potom si ještě popovídáme a berte prosím trochu ohled na ETU - má už nejméně pět set let, takže už není nejmladší, ale ledacos si pamatuje, co by vám mohlo být k užítku, i když občas – nu uvidíte sami.“

„Tak to jsme se dozvěděli zase něco důležitého.“ dodal z polospánku Mills a Hugo se jenom trochu pousmál a obrátil se na ETU s krátkým proslovem ukončeným krátkou otázkou.

„Tak jsem o tom všem chvíli, ETO, přemýšlel a připadne mi to celé jako naprostý nesmysl. Jestli jsem to správně pochopil, tak ten univerzální paměťový záznam bude jakousi pamětí všeho, co se kde šustlo a šustne, takže bych si to mohl představit třeba jako nějaký svitek popsaný jednou dlouhou, nekonečně dlouhou větou, v níž najdu třeba taky záznam o nejbližší a také o vzdálenější budoucnosti, takže třeba také záznam o tom jak to s námi dopadne na tom hradě, ale v tom případě mi to celé zavádí přímo osudovou předurčeností, takže je úplně jedno co udělám, protože o tom už je vlastně rozhodnuto.“

ETA chvíli mlčel.

„Samozřejmě, že uvažuješ-li Hugo pouze o jedné větě, je tvůj závěr správný a nevyhnutelný, ale takových vět může být povícero přesně tak jako může být

povícero budoucností, ačkoli také můžeš uvažovat o tom, že žádná budoucnost v pravém slova smyslu není, ale to by pouze znamenalo, že se již vše stalo a zbyla pouze prázdnota. Potíž spočívá v odhadnutí té správné budoucnosti a samozřejmě, že si nyní můžeme třeba říci toto. Zvolme se pro jednoduchost nějaký nízký letopočet. Necht' jím je třeba rok 2014, který jistě alespoň z lidského hlediska a lidského uvažování o čase někdy proběhl. Řekněme, že tedy v našich kalendářích vidíme napsáno 22. březen 2014 a můžeme si zcela jistě říci, že v rámci našeho pojetí času by měl nastat třeba rok 2289, měreno našimi postupy a tento rok jistě nastane, alespoň v naší představivosti. UDÁLOSTI A DĚJE ONOHO ROKU ovšem ovlivňujeme již nyní a v jistém smyslu můžeme uvažovat o mnoha rocích 2289. Obrat' me náš pohled do minulosti a nezapomínejme na to, že se stále vyskytujeme v tomto fyzikálním vesmíru, o němž si můžeme dělat jisté závěry a jeden z oněch závěrů nás přivádí až k času nula. Času nula měřeného teprve námi s jistým odstupem, neboť vesmír si v čase nula čas přeci jaksi sám měřit nemohl a z jeho hlediska se vlastně vždy nachází v čase nula a z jeho hlediska nemá bez sebeuvědomění žádná budoucnost smysl, ačkoli v něm již může být ukrytá, ale pouze tehdy, skrývá-li v sobě náš věčně mladý vesmír možnost sebeuvědomění. Tolik k budoucnosti, Hugo a právě mne napadla jedna zajímavá věc. Odkud čerpáme energii HUGO? Z budoucnosti nebo z minulosti? Už to začínalo vypadat na zajímavou diskuzi, protože na takové záležitosti se dal Hugo vždycky snadno nachytat a mně přitom napadlo, co by na to asi řekl zubař Souček, ale odpovědi jsem se nedočkal, protože jsme se náhle proměnili a to poměrně výrazně proměnili. ETA se proměnil v starý kožený cestovní kufr a náš mezihvězdný kontejner v dostavník tažený čtyřspřežím, přičemž na kozlíku seděl jako kočí náš milý Mills a nevedl si přitom vůbec špatně, zatímco my dva jsme se s Hugem proměnili v jakési dva anglické džentlamany z konce jakéhosi devatenáctého století a drkotali jsme se po dost kamenité a patrně dost strmé cestě po jakémisi strmém horském úbočí. V jedné se zatáček jsem v podvečerním světle zahlédl tmavé věže podivného hradu. Hugo se na mne podíval s klidem pravého anglického džentlmena a pravil .

„Tak už je to tady starý brachu.“ Klidně jsem mu na to kývl a pouze jsem si ověřil, zda mám v kapse svrchníku svůj americký revolver. Byl tam. Zanedlouho jsme zastavili na padacím mostě a za okýnky našeho kočáru nastával pozdní soumrak. Projeli jsme bránou a zastavili na nádvoří, kam nás přišel přivítat muž v bílém lékařském plášti, který se nám představil jako Dr. Schmidtke a pátravě si nás prohlížel a nakonec se zdvořile zeptal, jestli jsme se již někdy nepotkali a já jsem mu v klidu řekl, že pokud, tak jedině v nějaké vzdálené budoucnosti, čemuž se Dr. Schmidtke pouze srdečně zasmál a dodal, že anglický humor je skutečně ten nejlepší na světě a tím jsme měli odbyt příjezd na strašidelný hrad.

SETKÁNÍ S JOTOU A SOŇOU

Probuzení bylo poněkud prozaičtější, neboť nás probudil strašný náraz našeho mezihvězdného kontejneru o hradby strašidelného hradu. Nepřivítal nás Schmidtke, ale parta chlapů v černých skafandrech a skončili jsme i s ETOU,

který se bohužel neproměnil v žádný kufr naplněný francouzskými delikatesami, v nějakém sklepě, kam si pro nás přišlo několik funících Grohrlorů, aby nás vyvleklo na nějaké nádvoří, kde nás oslnilo silné světlo, takže jsme pořádně nic neviděli. Zaslechl jsem pouze nějaký hlas., „Tohleto je snad špatný žert, pusťte ty hlupáky.“ No a pak jsme schytali pár kopanců a ocitli jsme se tváří v tvář milému Schmidtkovi, který vypadal jako nějaký bůh krásy a to si ho dobře pamatuji jako starého plesnivého dědka.

„Tak nám tady pěkně vítejte, pánové. Nu, on člověk zabloudí a je potom rád, že najde nějakou přátelskou duši.“ Potom řekl něco tiše nějakému chlápku v tmavé kápi a bez rozloučení někam zmizel, ale chování těch poskoků se přeci jenom výrazně změnilo k lepšímu, takže i o tom zruďném trpaslíkovi, který nás po různých vrzajících točitých schodištích dovedl do komnaty pro hosty, se dalo říci, že se snažil být dokonce milý, ale aby to člověk odhalil, musel mít za sebou nejednu zkušenost. Při odchodu ten kulhavý skřet zahuhlal, že drobné občerstvení nám ještě donese a že velké shromáždění začíná za hodinu.

„Kutny máte ve skříni.“ dodal a zmizel a skutečně jsem v té staré almaře objevil tři tmavé pláště s kapucemi.

„To by mne skutečně zajímalo, k čemupak nám tyhle mnišské hábity budou dobré.“ poznamenal Mills a hned se začal do jednoho z nich soukat, přičemž se z nitra skříně vyvalilo mračno prachu a hejno molů. Hugo pravil, že mu tady v žádném případě nepřipomíná klášter, ale spíše peleš lotrovskou a k našemu překvapení se za našimi zády ozvalo hlasem mistra Joty

„Tak s tím bych s vámi skutečně souhlasil.“ Všichni jsme se otočili a s údivem zírali na menšího postaršího chlapíka s elegantně zastřiženým šedým knírem a bradkou, který mi připomněl mého učitele dějepisu z gymnázia., „Umění převleku a přetvářky je v boji nezbytné pánové.“ Mills zablekotel, kde je Eta 4005? Jota se porozhédł kolem jakoby něco hledal a ujistil Millse, že žádného Etu nevidí.

„Tak jsme si pěkně zažertovali vážený pane a nyní bych rád slyšel o co tady tedy vlastně jde?“

Jota se na mne podíval svým bystrým pohledem.

„Správně Brente. Nemáme moc času. Za chvíli se vrátí ten nevrlý trpaslík, ale ten si ničeho nevšimne, blíží se to shromáždění, na kterém byste skutečně neměli chybět. Trochu jim to tady převibrujeme a to je vlastně vše. Jakmile začne moje akce a to nebudete moci přehlédnout, budu od vás potřebovat pouze jednu drobnost a tou bude sebrat modrý krystal, pokud ho tam někde zahlédnete - o zbytek se už postarám.“

Zarachotily dveře, pak se objevil podnos s občerstvením a nakonec šišatá promáčkla hlava svérázného komorníka.

„Tady to je.“ zahučel a opět zmizel. Jota vylezl z almary a zamířil si to k těm místním delikatesám. Při jídle jsem se ho zeptal.

„Zajímaly by mne, vážený pane, dvě až tři věci. Čeho jste vlastně mistr, protože doufám, že nejste pouhým mistrem převleků a za druhé nechápu, proč bychom měli jít po modrém krystalu, když ho vlastně stále držím v ruce a za třetí bych byl rád, aby se to vaše převibrování neproměnilo s prominutím v rozmrzení.“

Jota polkl kus bleděmodrého želé, které zapil světélkujícím nápojem z broušené sklenice. „Tak to jste Brente zamířil přímo do středu. To se mi líbí. Mimo jiné jsem zaslechl, že jste vynikající střelec, takže si nezapomeňte vzít pod kutnu svoji osmatřicítku. Možná se vám bude hodit.“

Hugo s Millsem na sebe kysele pohlédli, ale raději ni nekomentovali.

„S těmi převleky jste se mne ale nemile dotkl, Brente, protože v tom jsem vážně nepředstížitelný. Mimo jiné co myslíte? Je tato tvář postaršího revolucionáře skutečně moji tváří? Jsme vlastně Jota anebo ne a jsem vlastně člověk a to je důležité, jak byste se vůbec mohli přesvědčit, že jsem tím, za koho se vydávám? Řekl bych, že vám asi nezbyvá, než mi trochu důvěřovat a o zbytku si můžeme pohovořit později. A to s tím krystalem ve vaší ruce by se v krátkosti dalo vysvětlit třeba tak, že lítáte v pěkné šlamastyce a třeba také tak, že jich je několik anebo také pouze jeden, ale v různých budoucnostech a na vás je vybrat si tu správnou?“

„Doufám, mistře Joto, že po tom vašem zásahu budeme mít chvíli, abychom si pohovořili podrobněji. Takže teď bychom se asi měli navléknout tady do těch hábitů a vyrazit na to shromáždění. O tom nám také nic neřeknete?“

„Přesně tak, ale také tady není nic moc k povídání, spíše k činění. Do budoucnosti vedou různé cesty a některé mohou končit, jak byste se patrně pregnantně vyjádřil vy, v prdeli a pokud jim tady nenakopeme zadek, tak se připravte na pěknou melu, která nastane tak jako tak.“

Mills se zasmál, mrkl na Huga, ten mrkl na mne a nakonec jsem se musel také pousmát. Takže jsem tu krátkou rozpravu ukončil slovy „Ať už je to jakkoli, prozatím to vypadá, že už tam jsme, ale můžeme se alespoň trochu pobavit, no ne, pánové?“ Oblékli jsme si kutny a proměnili se v tajuplné účastníky tajuplného shromáždění a vyšli pěkně jeden za druhým do tmavé chodby, kam nás ještě doprovázelo klidné ujištění mistra Joty, že se brzy uvidíme a já jsem náhle zaslechl Mrázka jak říká zubaři Součkovi.

„Tak která ze všech těch budoucností je vlastně správná?“ Na odpověď jsem si musel ovšem počkat, protože nás zkrátka pohltit vít událostí. Začalo to už na tom velikém schodišti, po kterém jsme stoupali s mnoha jinými zahalenci, když jsem si povšiml, že jeden z nich, o několik schodů nad námi má očividně ženskou nohu. Nějak se pozdvihl plášť a věřte mi, že přes ženské nohy jsem vážně odborník. Stačil mi krátký pohled, abych si byl jistý, že tady máme ženskou a to mne trochu zarazilo, protože jinak to vypadalo na pánský večírek. Naklonil jsem se k Hugovi a pošeptal mu svůj postřeh a totéž učinil on s Millsem, který poměrně hlasitě pronesl „ženská“? Nejraději bych ho srazil ze schodů, ale za námi vystupovali desítky ba stovky zahalených postav. Naštěstí byli asi všichni tak trochu mimo a navíc všichni různě šoupali nahama a pokašlávali a chrchlali, takže ta Millsova „ŽENSKÁ“ se v tom šumu ztratila, ale já jsem si řekl, že ji nesmíme za žádnou cenu ztratit z dohledu a to už bylo poněkud obtížnější, protože v těch černých hábitech jsme vlastně všichni vypadali skoro stejně. Ta bílá uplá nohavice mi prostě nešla z hlavy a něco mi říkalo, že bychom se jí měli držet, takže se nám nakonec podařilo pomalu protlačit až za ni a v tu ránu mi bylo jasné, že pod kutnou je Soňa. Stáli jsme stále na schodišti a tlačence

houstla a už to vypadalo tak, že se do té dvorany asi nenatlačíme a nakonec se ukázalo, že to bylo nejlepší řešení, protože to převibrovaní se Jotovi vážně podařilo a skutečně to nemělo daleko k rozmrzení - tak takovou melu člověk nezažije každý den a možná ani nikdy za celý život. Byl jsem nakonec rád za tu osmatřicítku, protože jsem se měl alespoň čeho přidržet. Jota to tam tak trochu přepískl a nebál bych se říci „rozmrdal“, ačkoli vím, že Soňa zrovna taková slova nemá příliš v lásce. Ale když jsme se točili jako blázni ve víru událostí a když kolem mne již poněkolkáté prolétla již bez černého pláště pouze ve své stříbrné kombinéze, tak jsem zaslechl jak huláká, že to posral a domrkal ,což nemá daleko k rozmrzení, k čemuž na tom shromáždění patrně došlo, neboť jsme se díky tomu převibrovaní patrně provibrovali někam úplně jinam a na Jotovi bylo vidět, že neví kam, takže jsme tam volně poletovali a každý jsme viděli Jotu jinak, protože on se jevil každému přesně podle toho, jak by si ho chtěl představit a podle toho, co nám předvedl na strašidelném hradě, jsem ho viděl jako malého červenolícího trpaslíka s rudým nosem a Hugo místo trpaslíka viděl usměvavého tlustého bůžka a Mills prsatou blondýnku. Jedině Soňa nadávala do prázdna, protože tam, kde stál můj červenolící trpaslík a Hugův bůžek a Millsova blondýna, pro ni nestál nikdo, ačkoli tam zcela jistě někdo byl. Naštěstí se alespoň Jota trochu stabilizoval, takže jsme vířili kolem postaršího chlapíka s pečlivě zastřiženou bradkou, v němž jsem rozpoznával meteorologa Mrázka, naproti němuž seděl zubař Souček. Ještě předtím, než jsme úplně zatuhli, jsem zaslechl jak Jota říká, že Schmidtkeho trochu podcenil a potom se mi zatmělo před očima a když jsem se opět probral k vědomí zjistil jsem, že proti mně visí ve vzduchu Hugo, jehož nepřírozeně maskulinní tělo bylo navlečeno do nepřírozeně zelené kombinézy. Nic jsem neslyšel a mohl jsem mu pouze odezírat ze rtů. O kus výše, téměř pod stropem visel nahý Mills. Při pohledu na toho pornoherce jsem se otrásl hrůzou a pak jsem si s úlekem uvědomil, že nikde nevidím Soňu a navíc mi vůbec nebylo jasné, kde to jsme. Vypadalo to tam jako v nějaké kavárně, ale v nějaké opravdu hodně vzdálené minulosti a také jsme si musel položit otázku, kdo jsou ti dva chlapíci, u jejichž stolku jsme tak trapně zatuhli.